

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA

Pirmais solis, lai nokārtotu attiecības ar Dievu, vienmēr ir grēku nožēlošana

Reimar A. C. Schultze

ES ESMU GRĒKOJIS

„Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: Tēvs es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi.” Lūk. 15:18

Šie trīs vārdi ES ESMU GRĒKOJIS ir trīs no visspēcīgākajiem vārdiem pasaulē. Viss, kam ir mūžības vērtība, kam ir pieeja debesīm, ir sācies ar vārdiem ES ESMU GRĒKOJIS. Ikvienam cilvēkam, kurš staigā ar Dievu, kurš jebkad ir staigājis ar Dievu, ir nācies teikt šos trīs vārdus: ES ESMU GRĒKOJIS. Katram atkritušam kristietim, kurš atkal vēlas staigāt ar Dievu, vispirms jāsaka šos vārdus: ES ESMU GRĒKOJIS. Šie trīs vārdi ir izdarījuši vairāk laba nekā visa nabagiem ziedotā nauda, viss sociālais darbs vēstures gaitā, visi cilvēka jaunievedumi un visas draudzes reliģiskās programmas. ES ESMU GRĒKOJIS. Daudz laba nav ticis izdarīts, jo stūrgalvīgi ļaudis ir atteikušies teikt šos trīs vārdus: ES ESMU GRĒKOJIS. Mājas būtu Dieva gaismas pilis, draudzes būtu Jēzum piederošas glābšanas stacijas un cilvēku dzīves būtu Svētā Gara tempļi, ja mēs iemācītos sacīt: ES ESMU GRĒKOJIS, un tā arī domātu. Grēks mūs šķir no Dieva. Pirmais solis pretim Dievam vienmēr ir grēku atzīšana. Mums jāzina, ka GRĒKS NEKAD NĒTIKS PIEDOTS, JA TAS VISPIRMS NETIKS IZSŪDZĒTS. Daudz cilvēku dzīvo savos grēkos, cerot, ka mīlošais Dievs kaut kādā mistiskā veidā tiem pieder. Cilvēkam vienmēr ir bijis grūti ķerties pie savas grēka problēmas. Filosofs un teologs Reinholds Nieburs teica, ka dziļi sirdī amerikāņi nekad nav atzinuši faktu, ka viņi ir grēcinieki. Tāda bija farizeja attieksme, kurš pie sevis lūdza: „*Es Tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki*” (Lūk. 18:11). Mēs par sevi domājam kā par labsirdīgiem cilvēkiem, kuri baro, audzina un nodrošina kārtību lielākajā pasaules daļā. Uz grēku mēs skatāmies kā uz graustu rajonu problēmu, sociālu problēmu, teoloģisku problēmu vai kā uz cilvēces dilemmu. Mums un Dievam kaut kā ar to ir jāsadzīvo, un mūsu labestība kaut kādā veidā tiks pāri mūsu dabīgajai tieksmei uz ļaunu.

Personīgā grēku nožēla un personīgā vainas atzīšana arvien vairāk ir zaudējusi savu nozīmi. Mēs nevēlamies sevi apgrūtināt ar pazemojošo vainas atrašanas procesu. Tā mēs esam nonākuši līdz nevainojamām laulības šķiršanām, apdrošinājušies pret vainu, un gals vēl nav redzams. Arī mūsu draudzēs personīgā grēku nožēla ir tikusi aizvietota ar virspusēju kopējos rituālos izdarītu nožēlu. Šādas prasības pēc piedošanas, piemēram, „*un piedod mums mūsu grēkus*” bieži vien tiek izteiktas, grēkus nemaz nenožēlojot. Nekas labs, kam mūžības vērtība, jums nenotiks, kamēr personīgi nenožēlosiet savus personīgos grēkus savam personīgajam Dievam, lai nodibinātu personīgas attiecības ar Viņu. Masveidīgā nožēlošanā nekad nesāksies un neīstenosies cilvēka ceļojums kopā ar Dievu. Cilvēkam nopietni jāķeras pie savas personīgās vainas un personīgās nepieciešamības nožēlot un atstāt savus grēkus.

Tādēļ, ka kristieši nevēlas teikt: ES ESMU GRĒKOJIS, atgriešanās sapulces, kuras reiz veda pie taisnības iegūšanas, ir kļuvušas par farsu. Pagājušajā gadsimtā atmoda nozīmēja, ka Dieva ļaudis, tie, kuri nosaukti pēc Dieva vārda, pazemojās un katrs individuāli atgriezās, nožēloja un atstāja savus grēkus. Patiesībā, **ATMODA VIENMĒR NOZĪMĒ GRĒKU NOŽĒLOŠANU UN ATMEŠANU**. Šodien atmoda nozīmē daudz labas mūzikas, aizraujošus evaņģēlistus un piedzērušos, kuri sapulcē grīlodamies iet, lai tiktu pestīti. Bet Dieva ļaudis turpina dzīvot savos aizvainojuma, kritikas, lūgšanu trūkuma, remdenības, iekāres, nepaklausības, tenkošanas,

dīkas valodas, slepenu grēku, netīru motīvu, lepnības, vieglprātīgu joku, skaudības un kurnēšanas grēkos, cerot, ka daži „nopietnāki” grēcinieki atgriezīsies. Draudzes locekļi ir gatavi darīt visu, lai būtu atmoda – viņi ir gatavi ielikt reklāmu avīzē un radio raidījumos, iet pie cilvēkiem uz mājām. Tie ir gatavi sarīkot īpašas lūgšanu sapulces, gādāt par īpašu mūziku un izvēlēties vislabāko laiku, lai visi varētu ierasties. Draudzes cilvēki dara visu, ko var, lai būtu sekmīgi evaņģelizācijas dievkalpojumi, izņemot VIENĪGO LIETU, KAS NES PATIESU ATMODU: savu grēku nožēlošanu.

Mēs neņemam savus grēkus nopietni! Mēs to nedarām! Ja mēs to darītu, tad gandrīz katrs būtu pie altāra, kad tiktu izteikts tāds uzaicinājums. Mēs drīzāk pateicamies Dievam, „ka neesmu tāds kā citi cilvēki laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji u. c.” MŪSU grēks ir cilvēciskā vājība, iedzimts rases trūkums, ar ko mēs un Dievs varam tikt galā, kamēr VIŅU grēks ir personīgs, grūti ārstējama, kaunpilna un neglīta lieta, ko jānožēlo. Tāda ir dominējošā attieksme. Ak, dārgais draugs, mums jāzina, ka JEBKURŠ grēks šķir cilvēku no Dieva un ka neviens grēks netiek piedots, kamēr tas nav nožēlots. Grēks nestaigās kopā ar Dievu. Grēks nesekos Jēzum. Grēks var lūgt, pielūgt, sludināt, iziet misionēs laukā, gavēt, plānot atmodas sapulces, liecināt, dziedināt un upurgatavi ziedot. Grēks var izveidot bāreņu namus, seminārus, evaņģēlisko presi, Bībeles studijas, svētdienskolas, ielu misioni, būvēt baznīcas un panākt draudzes locekļu skaita pieaugumu, bet GRĒKS PATS NEKAD NEMAINĪSIES. Grēks darīs visu iepriekš minēto, lai maskētos, ka to nevar atrast. GRĒKS PIEVIĻ!

Praktizējošo draudžu pamati ir neizturīgi draudzes locekļu slepeno grēku dēļ. Dārgie, grēks nevar staigāt ar Dievu, grēks nevar sekot Jēzum un saņemt Svētā Gara svaidījumu. Grēkam ir jāpazūd! Mums nevajag slēpt savus grēkus zem rituāliem jeb lētām klišejām. Nekas labs, kam mūžības vērtība, man nenotiks, kamēr nenožēlošu visus savus zināmos grēkus un tos neatstāšu. Nožēlai un grēku atstāšanai jāiet roku rokā, jo es nevaru saņemt Dieva žēlastību bez Dieva taisnības.

Grēku nožēlu nekas nevar aizstāt. Es nevaru savā dzīvē perināt kādu grēku, vai tas būtu garīgs, piemēram, aizvainojums, vai arī miesas grēks, piemēram, laulības pārkāpšana. Es varu divkāršot ziedojumus, dievkalpojumu apmeklēšanu, Bībeles lasīšanu un lūgšanu laiku – nekas neatjaunos manas attiecības ar Dievu, kamēr nenožēlošu un neatstāšu šo grēku. Grēks vienmēr atņem cilvēkam pestīšanas prieku. Tas vienmēr izraisa garīgās izaugsmes apsūkumu, salauž sadraudzību ar Dievu un atstumj Svēto Garu. Nekas cits kā tikai personīga nožēla – šie trīs vārdi – ES ESMU GRĒKOJIS! – var mūs atkal nostādīt uz ceļa. Prieka trūkums draudzē ir skaidra norāde par grēka klātbūtni Kristus miesā. Nenožēlots grēks ved pie garīgas un emocionālas slimības. No otras puses, grēku nožēla ir vislielākā garīgā un emocionālā uz zemes iespējamā katarse. Daudzu garīgo slimību cēlonis ir nenožēloti grēki. Esmu redzējis emocionāli slimus cilvēkus, kuri savas dzīves labāko daļu ir pavadījuši psihiatriskajās slimnīcās, ambulatorajās klīnikās pie psihietriem un psihologiem, bet tiem ne par mata tiesu nav kļuvis labāk. Dedzīgi padomdevēji ir sūri grūti cīnījušies, lai atjaunotu sagrautās dzīves uz nenožēlotu grēku pamatiem. Tas nav iespējams! Jūs nevarat uzbūvēt stipras mājas uz sapuvušiem kokmateriāliem. Bet, ja reiz viņu grēki tika nožēloti, slava Dievam, dziedināšana nāca pavisam ātri! Ak, cik vareni ir šie trīs vienkāršie vārdi: ES ESMU GRĒKOJIS!

Dārgie, ja esat zaudējuši pestīšanas prieku, jeb jums tas nekad nav bijis, varbūt tam par iemeslu ir jūsu grēki. Mārtiņš Lutērs savos Dieva meklējumos augustīniešu klosterī Erfurtē lūdzot un gavējot kļiedza un sauca atkal un atkal: mani grēki..., mani grēki..., mani grēki...! Pēc pirmās mises viņa saucieni kļuva pat vēl stiprāki. Viņš jūta, ka paša grēcīgās domas, grēcīgā sirds attieksme un reakcija ir lielākā problēma uz pasaules. Nav brīnums, ka Dievs caur šo sirdi izmainīja pasauli!

Pārdomājiet lielā kalpa Horātija Bonara atzīšanās vārdus, ko viņš rakstīja vienā no savām dziesmām:

Ak, manas netaisnības purpurs ir bez gala bezgalīgs: grēks kraujas uz grēka:

Grēks, ka nemīlu Tevi, grēks, ka neuzticos Tev – neizmērojams grēks.

Kungs, es skumjās izsūdzu Tev savu grēku. Es stāstu visu, kas esmu, visu, kas esmu bijis.

Paņem manu grēku prom, mazgā šodien manu dvēseli, Kungs, dari mani tīru.

Dārgie, ja vēlaties staigāt ar Dievu, jums savi grēki jāņem nopietni. Ne tikai acīmredzami, bet arī nevērības grēki: nevērība lūgšanās, mīlestības uz Dievu trūkums, tas, ka neatbalstām tos Dieva cilvēkus, kas mūs ved uz

zaļākām ganībām. Kamēr neatzīstat, ka pašu, ne citu grēki, ir jūsu lielākā problēma, jūs nebūsit jaunās dzīves kandidāti. Dāvids neraudāja par Israēla, bet par saviem paša grēkiem. Jesajas vislielākā problēma bija viņa paša nešķīstās lūpas, un Pāvils apliecināja, ka ir lielākais no grēciniekiem. Vienīgi Jēzus, kuram nebija grēka, varēja sirsnīgi un patiesi raudāt par citu grēkiem. Citu grēki nevar nozagt manu sadraudzību ar Dievu. Visi, kuri staigā ar Dievu, nožēlos savus apzinātos grēkus un saņems piedošanu. Lai kāda neapzināta netaisnība būtu darīta, viņi to liek zem Golgātā izlietajām asinīm. (1. Jāņa 1:7.) TĀTAD, GRĒKS NESTAIGĀS AR DIEVU. TAS VAR LŪGT, SLUDINĀT UN PIEVĒRST TICĪBAI, BET TAS NESTAIGĀS AR DIEVU. GRĒKS ŠĶIR NO DIEVA.

Patiešām, ir taisnība, ka „*visi ir grēkojuši*”, bet patiesība ir arī tā, ka visiem, kuri grēko, „*trūkst dievišķās godības*”. Fakts, ka visi ir grēkojuši, neattaisno manu grēku. Man uz savu grēku nav jāskatās ar vairākuma acīm, bet ar Dieva svētajām acīm. Dieva sods par grēku neizriet no vairākuma viedokļa par cilvēku, bet gan drīzāk no Viņa taisnības. Grēkot nozīmē zaudēt dievišķo godību – sadraudzību ar Dievu un mūžību kopā ar Viņu. Pazudušais dēls nožēloja, sacīdams: „*Es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, tēvs.*” Ak, kas tā bija par dienu, kad viņš teica: ES ESMU GRĒKOJIS! Šie trīs vārdi, izrunāti no sirds, nekad nepaslīd garām Dieva ausīm. Tie vienmēr ved pie ķēniņa gredzena pirkstā, taisnības apmetņa uz pleciem un evaņģēlija kurpēm kājās. Alelujā! Ikreiz izdarāt grēku, kaut vienu, nožēlojiet un atstājiet to! DEBESĪS TAS NEKAD NEPALIKS NEPAMANĪTS! Vienmēr nāks jauns prieks un dzīve. Pazudušais dēls ne tikai nožēloja savus grēkus pret Dievu, bet arī pret cilvēku. Kad grēkojam pret Dievu, grēkojam arī pret cilvēku. Ikreiz kristietis grēko pret Dievu, viņš draudzē rada vēzi. Draudze ir ķermenis, un tas, ko dara viens tās loceklis, ietekmē pārējo ķermeni. Tādēļ cilvēka grēku atzīšanai Dieva priekšā jāiet roku rokā ar atzīšanos draudzē. Ja grēkojat pret galvu (Kristu), jūs grēkojat arī pret Viņa miesu (draudzi). Ja nelūdzat jeb esat nepaklausīgs, jūs ne tikai sevi ievainojat un apbēdināt Kristu, jūs arī sekmējat Viņa miesas nāvi. Atgūt Dieva žēlastību, uzvaru Kristū un prieku Svētajā Garā nav sarežģīti. Pazudušajam dēlam nebija sarežģīti pateikt: ES ESMU GRĒKOJIS, un veikt pilnīgu atgriešanos. Dārgais draugs, dari kā viņš un nāc atkal mājās. Neticēsim tikai grēku piedošanai, bet arī grēku nožēlošanai!

Call to Obedience
Sauciens uz paklausību
PO Box 299
Kokomo, Indiana 46903 USA